

HOOFDSTUK

3

Het paddleboarden was verrassend leuk geweest. Camille was er meteen mee weg. Ze stond op de plank en bewoog over het water alsof ze nooit wat anders had gedaan. Het was ook heerlijk rustgevend. Ze hoefde nergens aan te denken, behalve aan zichzelf en het water. Tenminste, als ze het lawaai van haar moeder kon negeren.

Monique was erin geslaagd om al na twee meter in het water te belanden. Vervolgens lukte het niet meteen om weer op het paddleboard te geraken. Camilles papa moest uiteindelijk van zijn board springen om haar moeder te helpen. Vanaf een afstandje was het eigenlijk best een grappig schouwspel, ook al kon Monique er zelf niet om lachen en zwaaide ze haar armen wild in het rond.

Zo blij en ontspannen als Camille die ochtend was geweest, zo kwaad en slechtgezind was ze nu.

‘Sorry, Camille maar...’

‘Och zwijg toch’, siste ze naar haar vader. Ze keek hem met een vernietigende blik aan.

Waarom had ze ooit geloofd dat de dingen konden veranderen? De afgelopen dagen had ze het ene geluksmomentje aan het andere geregen. Vanmiddag na het paddleboarden hadden ze nog gezellig gegeten. Haar mama en papa keken elkaar verliefder aan dan

Camille ooit had gezien en ze was gewoon blij omdat ze zoveel tijd met z'n drietjes doorbrachten.

Maar toen keek Hugo op het scherm van zijn telefoon en plots veranderde alles.

Camille had het meteen gemerkt aan zijn blik.

Monique was in steeds stoerdere bewoordingen aan het terugblikken op hun paddleboard-avontuur van die middag en had niet meteen in de gaten dat er iets was veranderd aan de houding van haar man.

'Ik zei het toch, je moet gewoon weten wat de juiste techniek is om weer op dat paddleboard te geraken. Dan is het een fluitje van een cent. Toch logisch dat ik dat niet meteen onder de knie had', legde ze uit. 'Maar heb je me zien gaan op het einde? Ik ging sneller dan jullie en...'

'Monique...' zei Hugo terwijl hij zijn vrouw aankeek en op het scherm wees. '*Change of plans*, vrees ik.'

'Hé? Wat zeg je?' Monique keek hem aan.

'Ik kreeg net een bericht van iemand in het kantoor in Tokio. Er zijn daar wat onvoorziene omstandigheden en ze hebben mij nodig. Live, niet via een call of zo, en zo snel mogelijk', legde hij uit. 'Mijn assistent heeft zelfs al vliegtickets naar Tokio voor ons drieën geboekt op een privévlucht die...' Hij keek even op het scherm van zijn smartwatch. 'Binnen twee uur staat ingepland.'

Hij stond recht, wenkte de ober en zwaaide al met zijn kredietkaart.

‘En waarom...’ Monique wilde nog iets zeggen, maar Hugo luisterde al niet meer.

Camille had nog een halve mocktail voor haar neus staan, maar kreeg de kans niet meer om die op te drinken. Hugo troonde zijn twee vrouwen al mee naar de uitgang.

En hier zat Camille nu als een donderwolk op het vliegtuig.

‘Aan alle mooie liedjes komt een eind’, probeerde Monique een gesprek aan te knopen.

Wat wilde ze daar nu weer mee zeggen? Camille keek haar geërgerd aan.

Monique zweeg dan maar en staarde voor zich uit. Ze keek alsof ze het zelf niet wist.

Camilles vader zat op zijn laptop te tokkelen. Hij zweette ervan en veegde de druppels met een zakdoek van zijn voorhoofd. Het kwam hem vast goed uit dat hij nu iets omhanden had en elk gesprek of oogcontact met zijn vrouw of dochter kon vermijden, bedacht Camille.

‘Pffft’, Camille schudde met haar hoofd en bladerde in een magazine, zonder echt in zich op te nemen wat er op de pagina’s stond.

‘Papa had beloofd dat we vanavond nog eens naar dat plekje zouden gaan waar we die prachtige zonsondergang zagen. Ik verheugde me daar echt op, mama’, klaagde ze.

‘Ik weet het, schat. Het was daar mooi hé’, zuchtte Monique. ‘Je hebt daar toen zulke prachtige foto’s genomen. Anders bekijken we die nog eens?’

‘Ugh. *Whatever.*’ Camille draaide zich weg van haar moeder. Was die nu echt zo oppervlakkig dat ze dacht dat foto’s hetzelfde waren als *the real thing*. Jezus.

De rest van de vlucht verliep in stilte, op het getokkel van Hugo’s toetsenbord na.

‘*Home sweet home!*’ riep Hugo wat overdreven toen ze ’s avonds hun penthouse in Tokio binnengingen.

Dit is mijn *home* niet, mijn thuis is in Antwerpen, wilde Camille zeggen, maar ze beet op haar onderlip en snoerde zichzelf de mond.

Ze nam de zilverkleurige trolley, waarin haar belangrijkste spullen en kleren zaten, en rolde hem naar haar nieuwe slaapkamer. De deur van de kamer was, zo

had ze horen zeggen, een traditionele Japanse schuifdeur. Het was een houten raamwerk waartegen een strak wit zeil was gespannen. De kamer zelf was clean en minimalistisch ingericht met designermeubels. Enkele daarvan had Hugo speciaal uit Scandinavië laten overkomen. Het was een eclectische mix, had Monique gezegd.

Ze rolde de deur van haar kamer zo luid mogelijk toe om haar ongenoegen te uiten, maar veel indruk maakte dat niet. Met haar hakken kon ze ook al geen lawaai maken, want in Japan liep niemand binnen met schoenen rond.

Enkele tellen later werd er al op de deur geklopt.

‘Ja?’

De deur rolde, deze keer zachtjes, open en haar vader kwam binnen.

‘Ik vertrek naar kantoor. Het wordt vast laat, dus kom ik je al een fijne avond en slaapwel wensen.’

Camille draaide hem haar rug toe en deed alsof ze druk aan het uitpakken was.

‘Camille?’

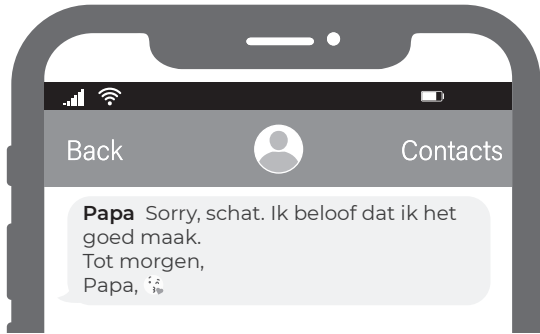
Ze haalde haar schouders op.

‘Dit moet ik echt doen, schat.’

‘*Whatever!*’ Ze draaide met haar ogen, maar zodra haar vader weg was, vulden die zich met tranen. Ze plofte zich neer op haar bed en stond de tranen toe.

Camilles telefoon lichtte op. Ze nam het toestel, in de hoop op afleiding. Het zou fijn zijn om iets leuks van haar vrienden te ontvangen, maar nee.

Het 'werken aan hun gezin' had nog geen week geduurd, bedacht ze slechtgezind. Ze hoopte dat dit niet meer zou gebeuren, maar diep vanbinnen wist ze wel beter.

HOOFDSTUK

4

De volgende ochtend werd Camille een beetje verdwaasd wakker. Het was nog pikdonker en ze had geen idee hoe laat het was. Tien uur, zag ze op haar smartphone. Ze trok de gordijnen open en goudgeel licht vulde haar designerslaapkamer.

Ze keek tevreden rond. Ze moest toegeven dat het echt een mooie kamer was. Camille vond vooral de boekenkast met haar ongelijk verdeelde vakken de max. Er waren kleine vakjes, heel brede en heel hoge smalle plekken. Ideaal om te vullen met allerlei leuks. De zilverkleurige trolley lag open naast haar bed. Boven op haar kleren lagen enkele kadertjes met foto's van haar en haar vrienden. Nona en Camille die gekke bekken trekken, de hele bende van het SAS op het huwelijk van Vincés papa's, maar ook foto's met oma en opa Johnson in Kaapstad. Ze schikte de foto's in een vak in het midden van de kast en glimlachte tevreden. Het zag er leuk uit. Maar ze zou nog werk hebben om die hele kast gevuld te krijgen.

Er werd zachtjes op haar deur geklopt.

'Camille?' sprak haar mama stil. 'Ben je al wakker?'

'Hé mama!' riep ze.

Haar mama kwam de slaapkamer binnen en keek rond. 'Gezellig hé! Nog wat leeg voorlopig, maar daar zal wel snel verandering in komen.'

Camille glimlachte en wees naar de foto's in de boekenkast. Monique bekeek ze en lachte naar haar dochter.

'Kom laten we iets gaan eten. Je hebt vast honger.'

'Is papa...'

'Papa is deze ochtend al vroeg opnieuw naar kantoor vertrokken. Blijkbaar hebben ze gisteren nog niet volledig orde op zaken kunnen stellen.'

Camille keek haar moeder teleurgesteld aan.

'Papa wilde je eerst nog komen wakker maken, maar we dachten dat je het fijner zou vinden om uit te slapen. Hij belt ons in de loop van de dag en dan spreken we iets af.'

'Oké dan...'

'Goed! Maak je alvast klaar. Wanneer je naar de keuken komt, heb ik een lekkere ontbijtsmoothie voor je!' Ze schoof de deur achter zich dicht.

Camille rommelde weer in haar trolley en viste er een zilveren aansluitende broek en een losse roze trui uit. Snel kamde ze haar haren in een hoge paardenstaart en bracht vluchtig een beetje make-up aan.

In de keuken stond een heerlijk ogende roze smoothie met chiazaad te wachten. Haar mama had hem gemaakt in een van de vele ingewikkelde apparaten die in de keuken stonden. Camille snapte niet dat ze iets begreep van die toestellen.

‘Heel lekker, mama’, zei Camille slurpend.

‘Ik heb eens nagedacht, Camille’, zei Monique. ‘Wat denk je ervan om vandaag samen te gaan shoppen in Shibuya? Daar ging ik vroeger weleens shoppen. Er zijn veel toffe winkels, ook leuke boetieks. Dan kunnen we nieuwe outfits kopen voor ons allebei en misschien nog wat interieurspullen voor het appartement, en voor jouw kamer uiteraard.’

Camille had die hele uitleg niet nodig. Zij was al overtuigd bij het woord ‘shoppen’.

‘Laten we met de metro gaan, mama! Dat is een heel avontuur.’

Een uurtje later, en na wat gepuzzel in de metro, stonden moeder en dochter op het zebrapad van wat een van de drukste oversteekplaatsen ter wereld moest zijn. Camille kende de plek van de typische foto’s van Japan. En nu stond ze hier echt.

‘Kijk!’ Monique stootte haar aan en wees naar een groepje jongens en meisjes die verkleed leken als stripfiguren. Gingen ze naar een verkleedfeestje? Of was dat hun gewone outfit?

Het was leuk om te zien. Camille keek een ander meisje na dat een geweldig leuk rokje aanhad en dat combineerde met de coolste sneakers ooit. Als ze hier een halfuur bleef staan, had ze vast genoeg inspiratie om zich een maand cool te kleden. Eigenlijk was Japan helemaal cool.

‘Ik las ergens dat hier een boetiek is met Japanse designerkleden’, zei Monique, terwijl ze naar haar navigatie-app tuurde. ‘Laat me even kijken... Ah, we moeten op dat zebrapad daar zien te geraken en dan de eerste straat rechts, dan links en... Dan kijk ik opnieuw.’

‘Wacht even, mama.’ Camille trok haar mama terug bij zich toen ze begon te stappen. ‘Eerst een selfie!’

De twee vrouwen vonden de boetiek verbazingwekkend snel.

Een van de ontwerpsters werkte zelf in de boetiek en assisteerde hen. Ze sprak amper Engels, maar toch begrepen ze elkaar.

Er hingen niet veel stuks in de spaarzaam geplaatste rekken in de verder kale ruimte. Maar wat er hing, was zó cool. Cool was echt hét woord

voor Japan, besloot Camille.

‘Die jurkjes zijn zo...’

‘Ik weet het!’ gilte Camille het uit.

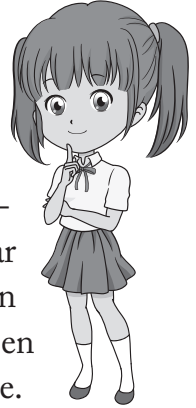
‘Wacht, ik vraag dat meisje of je mag passen!’ zei Monique. Ze nam er haar smartphone bij en typte in een vertaalapp ‘jurk passen’. ‘*Fitto doresu?*’ vroeg ze aan het meisje en ze wees naar een rekje met jurken.

Het meisje lachte even, nam Camilles hand vast en trok haar mee tot aan een gordijn. Ze gebaarde Camille om binnen te gaan en hield haar handen voor zich om Camille duidelijk te maken dat ze even moest wachten. Ze liep snel weg en kwam even later weer aangesneld met één jurkje.

Het was een kort exemplaar, knalroze. De perfecte kleur voor Camille. Het jurkje had één mouw tot net boven haar elleboog. Aan de andere kant was de arm bloot. Aan diezelfde kant was ook een stuk stof weggesneden aan haar buik en middel. Verder liep het onderaan uit tot een kort rokje in een A-lijn. De stof had een wafelstructuur in één kleur. Heel eenvoudig, maar zo gesofisticeerd.

‘Maar dat is gewoon voor mij gemaakt!’ bracht Camille uit.

Het meisje knikte haar toe dat ze het jurkje mocht aantrekken.

De jurk zat haar als gegoten. Ongelooflijk. Camille stond te springen van plezier en de ontwerpster wenkte haar collega's om te komen kijken. Iedereen was meteen overtuigd: Camille en het korte roze jurkje waren een topcombo!

'Die nemen we!' zei haar moeder beslist. Het maakte haar niet uit wat het prijskaartje was. Dat hing er trouwens niet aan, wat alleen maar aangaf dat de prijs niet min zou zijn. Maar dat was bijzaak.

Camille en Monique waren op dreef. Tegen de middag hadden ze al zoveel winkeltasjes verzameld dat ze even moesten gaan zitten omdat hun armen er pijn van deden.

'O, mama, zie je die winkel met de kamerplanten daar?! Die miniplantjes zijn geweldig. Die vind je bij ons in België niet. Ik wil er zulke! Ze zullen zo mooi staan in mijn boekenkast.'

Monique krabbelde meteen weer recht. 'Doen we! Je hebt gelijk. En ik vind die grote plant daar ook wel wat hebben voor naast de zetel. Wat denk je?'

'Dat we armen te kort zullen komen', gniffelde Camille.

'Och dat regelen we zo.'

Na een kort telefoontje naar Hugo had die geregeld dat een speciale *shopping service* hun aankopen een

halfuur later zou oppikken in de winkel waar ze nu stonden en alles later die avond aan huis zou leveren. Dat gaf hen de kans om zoveel planten te kopen als ze maar wilden. Zelfs de jonge man achter de kassa keek hen met grote ogen aan toen ze naast hun monsterbestelling op de *shopping service* stonden te wachten.

Die avond liet Hugo zijn vrouw en dochter oppikken in Shibuya en naar een restaurant in een andere wijk brengen waar hij hen opwachtte.

Camille deed enthousiast haar relaas over het korte roze jurkje. Ze vertelde honderduit dat ze de waanzinnigste witte laquépumps met roze bandjes had gevonden, talloze schriftjes en pennen, hippe planten, stoere boots, leuke broeken, truien, jurken, make-up in ongeziene kleuren... En dan dat telefoonhoesje, met een *kawaii* figuurtje op, een typisch Japans schattig monstertje. Zo cute!

Ze was helemaal in haar nopjes. Klaar voor school!

‘Ah, en is alles oké op het werk, papa?’ vroeg ze bezorgd. Ze was vandaag helemaal vergeten dat Hugo wellicht een minder leuke tijd had.

‘Ja schat. De zorgen zijn van de baan!’ Hugo leunde ontspannen achterover in zijn stoel en glimlachte. ‘En morgen krijgen we alle informatie over je nieuwe school!’

HOOFDSTUK 5

De nieuwe school... nu was het echt bijna zover. Al wist Camille er nog niet veel over. Alleen dat het een internationale school was waar in het Engels les werd gegeven aan jongeren uit heel de wereld.

Een school met Japans als voertaal zou helemaal niet te doen zijn. De afgelopen dagen was Camille al meer dan eens *lost in translation* geweest. Zo had ze met haar mama in de metro bordjes gevolgd waarvan ze overtuigd waren dat de tekens verwezen naar de metrolijn richting Shibuya, om uiteindelijk in de publieke toiletten te belanden. Ze waren in lachen uitgebarsten en hadden nadien wel snel de juiste weg gevonden, maar Tokio bleef een doolhof met een taal waar ze kop nog staart aan kreeg.

Gelukkig had ze een vertaalapp op de telefoon, die hielp wel een beetje. Zo had ze al eens *bubble tea* besteld met exact de smaak en toppings die ze wilde en had ze het juiste Japanse woord voor 'roze' gevonden toen ze een hippe broek zag die ze absoluut in die kleur wilde – en niet in het saaie grijs dat in de winkel hing. 'Ah, hier heb ik het', zei Hugo die ochtend aan tafel. 'En en en?' Camille kroop net niet op haar vaders schoot om op zijn scherm te kunnen kijken.

'Rustig, rustig, Camille', lachte hij.

'Tokyo International Elite Boarding School', las Camille hardop. Ze sprak elk woord zorgvuldig uit met

een pauze ertussen. Zouden ze die naam ook afkorten tot TIEBS? Zoals SAS voor School aan de Stroom. Monique keek Camille ietwat afwachtend aan, en het meisje besepte al snel waarom.

‘Wacht eens. *Boarding school*... betekent dat niet...’ hapte Camille naar adem.

Monique keek haar man even aan en antwoordde: ‘Dat betekent kostschool, ja... Een internaat.’

‘Maar...’

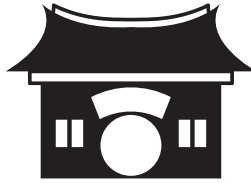
De sfeer was in een oogopslag helemaal veranderd.

Camille keek vertwijfeld van haar moeder naar haar vader, dan weer naar haar moeder en ten slotte naar het scherm.

‘Moet ik dan op internaat? Zoals in “weg van jullie”? In Japan?’ Het voelde alsof al het bloed uit haar hoofd en lichaam naar haar voeten zakte. Ze kreeg het er tegelijk warm en koud van. Dit had ze niet verwacht.

‘Waarom?’ was al wat ze nog kon uitbrengen.

‘Camille, schat, dit is een van de beste scholen in Tokio, wat zeg ik: Japan. Ze staat in de top tien van de beste internationale scholen wereldwijd. Het is een elite-school en het is vechten om daar binnen te geraken’, stak haar papa van wal. ‘Daarom duurde het zo lang voor we wisten of je er kon starten. Ik heb een lange arm moeten gebruiken en er vervolgens de nodige Japanse yens tegenaan moeten gooien, maar het is gelukt.’

Het leek wel alsof hij er trots op was.

‘Maar, dan moet ik daar blijven slapen? En zie ik jullie niet?’

Monique legde haar arm om Camille. ‘Zo moet je dat niet zien, schat. In de weekends en vakanties kom je naar huis en doen we leuke dingen met z’n drieën. In de week heeft papa het toch te druk. Trouwens, op zo’n school zal je gemakkelijker nieuwe vrienden maken dan op een gewone school. Het is een erg internationaal publiek met kinderen van de belangrijkste zakenmensen ter wereld en mensen uit de Japanse politieke en culturele wereld.’

Camille vond het maar niets. Op een gewone school zou ze ook vrienden kunnen maken. Wat was het verschil?

‘Ik ga níét naar een internaat!’ schreeuwde ze kwaad.

‘*No way!* Vergeet het maar!’ gilde ze.

‘Camille...’

‘Van mij geraak je niet zomaar af! Ik ga niet.’

‘Toch wel’, zei Hugo vastberaden. ‘Mama en ik kunnen je geen keuze geven. Je moet naar school en dit

